

ГЕННАДІЙ СТОГОДЮК: СПІВАЮ, ГРАЮ, МАЛЮЮ...

– Давай на "ти", – запропонував мій співрозмовник – заслужений артист України актор Кіровоградського обласного театру ляльок Геннадій Стогодюк.

– Звідки ти родом? – запитую.
– З Луганщини.
– У тебе там хтось залишився?

– Тільки дорогі могили – дідусь, бабуся, мама, вітчим. Батька не стало, коли мені було чотири роки. Мама довго залишалася одна. Жила "заради мене". А потім в нашому житті з'явилася хороша людина. Мені вже було 12 років, і я так хотів мати батька. І він у мене з'явився.

– А тепер розкажи, як хлопчина з невеликого містечка на Луганщині, де справжнього театру і не бачили, обрав таку професію лялькаря.

– Усе почалося з того, що я побачив телеваріант "Незвичайного концерту" Сергія Образцова. Після цього я захворів театром ляльок. І вдома, і в школі влаштовував різні скетчі, пародії. Можна сказати, в нашому містечку з'явився ляльковий театр одного актора. Вітчим відвіз мене в Дніпропетровськ. Студентом я став. При конкурсі 27 чоловік на місце.

Про свої студентські роки Геннадій Стогодюк згадує зі щасливою усмішкою. Велике місто на Дніпрі, нові друзі, мудрі викладачі, котрі щедро посвячували у таїнства професії. А ще любов, що стала головною у його житті. З Вікторією Ставр'яніді вони побралися на четвертому курсі, по закінченні училища їх запросили в Кіровоград. "Знаєш, – усміхається він, – ми не сподівалися надовго залишатися в цьому місті. Та, як бачиш, з 1983 року ми тут. Тут народилися, вирости троє моїх дітей. Я ходжу по Кіровограду і думаю: "Це моє рідне місто! Назавжди". Він з гордістю говорить про своїх дітей. Всі троє стали лялькарями. Донька Ксенія живе в Батумі, Стас працює бутафором в нашому театрі ляльок. "У нього золоті руки", – захоплено каже про сина Геннадій. Найменший Єгор вчиться в тому ж вузі, який дав путівку в життя його батькам. Династія!

– Сім'я, – каже артист, – завжди була для

мене пріоритетом. Навіть не професія. Ні, я працював чесно, не зраджував професії. Навіть в ті роки, коли в театрі панувала скрута. Я знайшов підробіток. Виступав у концертах з пародіями на знаменитостей. Іноді по два місяці гастролював у Криму. Я вдячний Григорію Миколайовичу (директор Кіровоградського академічного театру ляльок Григорій Педько), котрий йшов мені назустріч.

– Здається, я пам'ятаю якісь твої пародії. Бачила на ваших театральних капусниках. Гурченко...

– О, так! У мене була гарна пародія на Людмилу Гурченко. Я перестав з нею виступати після смерті Людмили Марківни. Вважаю це неетичним.

– Хотілось би почути про початок театральної кар'єри, коли ще ні звань, ні епітетів... Першу роль пам'ятаєш?

– Звісно. Це була вистава "Дід і Журавель"

– То ти починав з Журавля?

– Я починав з Діда. Прошу зазначити, було мені 19 років. І нехай це звучить нескромно, але вже тоді почалися епітети. Дехто не міг повірити, що Дід – це я!

– А в якій техніці ставилася вистава?

– Тростяна лялька. Взагалі-то, я найбільше люблю планшетну. В цьому плані у мене були хороші вистави – "Курочка ряба", "Як Кошеня вчилося". Деякі вистави десятиліттями тримаються в репертуарі. Наприклад, "Веселі ведмежата" граємо 20 років. А в деяких виставах я по кілька ролей виконую. У "Як Кошеня вчилося" граю Півня і вчителя Магнетікуса.

– До речі, а чому вчилося Кошеня? Я вистави не бачила.

– Кукурікати. Дуже йому подобалося, як Півник кукурікав... У цих виставах для маленьких глядачів завжди звучать мудрі думки. Ось і тут – кожен повинен займатися своєю справою. У мене тут прекрасна партнерка –

Лідія Черкащина. Без перебільшення, краща партнерка в моєму житті. Ми з нею три вистави грали. "Колобок", "Курочка Ряба" і "Як Кошеня вчилося". У Лідії Миколаївни – міцна ленінградська школа, вона з тих акторів, хто збагачує роль своєю особистістю.

– Гарно сказано. А ти?

– Сподіваюсь. Я намагаюсь економити себе, накопичувати енергію, знання, щоб потім все це виплескувати на сцені. Тут важливу роль відіграє спілкування. Навіть в Інтернеті. Я знайшов там однодумців і колег, до яких прислухаюся. Звісно, Інтернет не повинен замінити живе спілкування або книгу, – він ковзнув поглядом по книжкових полицях і раптом запитав: "Ти читаєш "Альтиста Данилова"?"

За романом Володимира Орлова "Альтист Данилов" інтелектуали нашої колись найбільш читаючої країни (і це без понтів – такою ми були!) в прямому сенсі ганялися, коли роман друкувався в одному з "товстих" журналів. Я ж, грішна, кілька разів починала його читати... Не вийшло. Отже, стоїть він у мене німим докором. Так і пояснила співрозмовнику, а він, зітхаючи, зізнався про таку ж ситуацію з "Майстром і Маргаритою".

– Невже? – не повірила я, вважаючи "Майстра і Маргариту" ледве не кращим романом всіх часів і народів. – Я так сподівалася, що Євген Гімельфарб і у нас здійснить постановку цієї вистави. Свого часу його харківська постановка "Майстра і Маргарити" гриміла.

– Зате у нас гриміло його "Собаче серце".

– Ти сам сказав! Може, я й помиляюсь, але мені здається, що з Гімельфарбом тобі просто пощастило. Твій Шариков у "Собачому серці" – це щось!

– У моєму Шарикові абсолютно немає агресії. Я щасливий, що режисер довірив мені таку цікаву роль. А взагалі, я грав майже у всіх постановках Євгена Гімельфарба. "Вій", "Декамерон", "Про Хому і щуку" – успіх цих вистав у першу чергу залежить від драматургії, але не в останню – і від нашої взаємодії з режисером.

– А тобі не заважає відсутність головного режисера в театрі? Мабуть, не просто весь час до чергового постановника звикати.

– Не тобі пояснювати, чому ми не можемо запросити головного режисера. До речі, часто маємо справу не з однією постановкою конкретного режисера.

– Про Гімельфарба ми говорили. Тепер ти натякаєш на Анатолія Поляка? Між іншим, я була у захопленні від твоєї ролі у виставі "Солом'яний бичок і рок-група "Козачок". До цих пір на слуху: "О, соль ля міо, моя солома..."

– Співаю, граю, малюю, ляльки виготовляю, шию (до речі, вважай художник по костюмах ансамблю "Час пік"), кулінарю.

– Любиш кулінарити?

– Не тільки люблю – вмію.

– Ну, просто подарунок жінкам. Успіхів тобі, ролей хороших.

– Дякую.

Розмову вела Валентина ЛЕВОЧКО